

december 2012

Vzhodni Pacifik 2012

Francoska Polinezija

1. december 2012, sobota

Iles Gambier - Iles Marquises (2. dan)

Zvečer je veter crknil, padla sva področje dežja in bonac. Glede na lastnosti Male, da tudi pri 2 Bf še vedno pluje, situacija ni tako obupna, kot mi je zgledala še včeraj, ko sem preverjal vremenske napovedi. Veter vrtil in v določenih trenutkih ga ni čisto nič. In najslabši VMG je bil -1,1 Kt (nasproten tok in barka v čisti bonaci). Ampak, proti jutru se zvedri in pojavi 2-3 Bf severnika. Ne moreva točno v smer, vendar še vedno lepo orcava v morju brez vala (dolga oceanski val ni moteč) s povprečno hitrostjo preko 4-5 vozlov VMG. Ni slabo, glede na pričakovanja. No, bomo videli, kako bo v prihodnje. Vetrja naj bi bilo vse manj in manj.

Za zajtrk je jamon, sir in olive. Pika. Za kosilo pa dimljena svinjska ribica in vsa zelenjava, ki se še ni pokvarila. Kar pozabila sva na to težavo, ko sva bila pa razvajena na hladno okolje tudi v okolici hladilnika. Nič več. Temperatura morja se je približala 30 stopinjam. Me zanima, ali je to normalno ali ima prste vmes deček, El Nino po imenu. Kakorkoli, vzhodno od 140W se ciklonov ni za bati in najina pot je ves čas vzhodno od te navidezne linije. In ker poteka vse kot je treba, tudi kosilo ni samo zelenjavno. V glavni vlogi nastopa svinjska ribica.

Če sva prvo noč obplula Maruteo, kjer se ne sme pristati, sva danes naivno upala, da morda uspeva Malo privezati na Reao, čeprav nama je Fritz lepo razložil, da to ne bo šlo. Otok zagledava dopoldan, ob obali v 2 Bf počasi jadrava in popoldan sva na zahodnem koncu, kjer vidim dve mesti za privez. Idealni čas dneva in idealno vreme. Domačini nama mahajo že med potjo, kar z reefa, na pomolih se jih zbere pol vasi. Vsi naju opazujejo. Dogodek! Kar predstavljam si lahko, kako lepo bi bila sprejeta. Vendar, kaj več kot to, da jim z razdalje nekaj deset metrov (na globini preko 30 m) pomahava nazaj, ne moreva. Prehod skozi reef je širok nekaj metrov, tam se naredi roler in niti sanja se mi ne kolika je globina ob dolini tega vala. Resno dvomim, da dosega 2 m. Prostor za privez je pa tudi tako omejen, da ni šansa, da Malo obrnem. Ritensko ven v val, ki se lomi? Ne, privez je primeren le za čolne in za lokalce, ki sredi noči vedo za vsako čer v okolici. Ne grem se igrati. Malček razočarana dvigneval nazaj jadra in bolj kot ne plutava v 1 Bf severnika.

otok Reao obraščen s palmami

do morja ni mivka temveč korale in pri tej oseki z dingijem ni moč iti na obalo

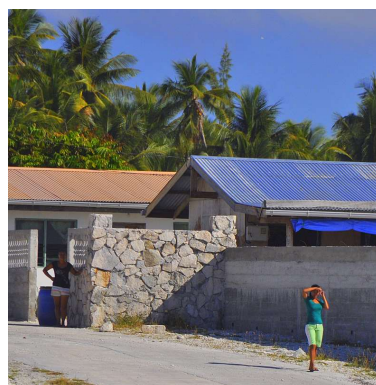
prvi pomol tega otoka - in že je en pridiral z motorjem, če se bova ustavila

vse oči so uprte v naju

očka s sinčkom dirjata do pomola

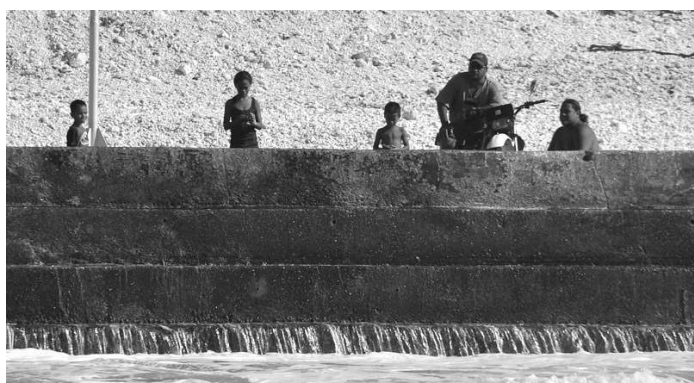
...a vidim prav? jadrnica ???

...hej, vidva na barki, ustavita se :) ...

...še s tovornjakom so se pripeljali na obalo ...

...in na obali naju čaka že kup ljudi ... ampak žal ne moreva pristati, se sidrati ... smrk ...

....res škoda, da nisva mogla pristati na tem otoku ...

2. december 2012, nedelja**Iles Gambier - Iles Marquises (3. dan)**

Danes so menda v domovini volitve. Z Vesno modrujeva, katere? Parlamentarne, predsedniške ali županske? Ne moreva vedeti, predaleč sva. Niti ne veva točno, kaj to sploh je? Razmišljam. Pri telitvi se rodi tele. Se pri volitvi morda vol? Kdo bi vedel, prekomplicirano za moje možgane.

Vetra je malo ali nič. Nekaj motorirava na nizkih obratih, bolj da delava električno, kot kaj drugega. Saj, pri treh vozlih vetra Mala še vedno pluje s hitrostjo preko dveh vozlov, vendar je težava drugje. V takih razmerah je tudi dolg oceanski val dovolj, da jadra udarjajo levo-desno. Predvsem glavno. Zoprno. V nekaj urah se veter ponovno dvigne na 2 Bf in tak ostane celo noč. Prijetna vožnja in prijetno spanje. Rezultat prevožene poti pa ni tako ugoden, z vetrovi 0-3 Bf sva v 24 urah preplula le 114 milj.

Podobno vreme se nadaljuje cel dan. Nedeljsko. Da pa vse ni tako dolgočasno, se še tisto malo vetra, kar ga imava, obrne točno v kljun. Poskusim leve uzde, VMG je -0,8 Kt, poskusim desne, VMG je -0,5 Kt. Malo bolje je, vendar... Nasprotni tok je premočan za orcanje v 1 Bf. Motor, ni druge.

In kit za popestritev. Kaj takega še nisva videla! Nekaj (deset) metrov od barke je večkrat zapored skočil iz vode za dolžino telesa visoko. In njegovo telo ni majhno, večje je od Male! Vesni kar ni za fotkat, jo en malček stiska v želodčku. Kaj pa, če fali morje in pade na nas?

Za kosilo chili con carne, Fritzova zelena solata s fižolom in stročji fižol v solati.

malo pred nama je začel kit s svojimi vragolijami

...vendar je bil majhen in zelo hiter, tako, da sem ga komaj ujela v objektiv

...tukaj se je potem potopil in ga ni bilo več na spregled

3. december 2012, ponedelje**Iles Gambier - Iles Marquises (4. dan)**

Veter se je sinoči dvignil na tisto, kar sem pričakoval na celi etapi, 3-4 Bf E. Spet lepo napredujemo in v sredo dopoldan bomo prispeli. En dan kasneje, kot bi lahko. En dan smo izgubili v dvodnevnih bonacah! No, pa saj ni panike. Spet sva ujela planiran časovni okvir, na Havajih bova tako lahko okoli novega leta. Poleg vetra je tudi dan lep, sončen in topel. Morda celo pretopen. Temperatura morja niha med 28 in 30 stopinjami, temperatura zraka ji sledi.

Nikakor se ne moreva zmeniti ali bi lovila ribe ali ne. Lovila bi jih že, ujela tudi, celo pojedla bi jih. Ampak. Kdo jih bo pa očistil, odrl in filiral? Zato malo prebereva o Markizinih otokih. Razen tega, da so lepi, sploh in oh, ne piše bistvenih stvari. Kako se izogniti ljudožercem, recimo. Da nam ne pokvarijo plane za Havaje ravno sedaj, ko sva ujela ritem...

4. december 2012, torek

Iles Gambier - Iles Marquises (5. dan)

Danes je vse po PS. Veter je 4 Bf E, kot se za pasate spodobi. Podnevi sije sonce, ponoči luna, vidi se južni križ. Zajtrk je jamon in sir, za malico pipica in pivo in za kosilo špageti s panceto in mediteransko omako. Še morje je ... spet modro. Ja, spet je modro! Nič več vijoličastega morja, le še nam običajno modro morje. Ah, kako domače. Jutri se sidrava v globokem zalivu in sproščeno zaplavava med morskimi psi, kot da bi bila na Visu. Če naju še napadejo, bo pa res kot na dobrem starem in domačem Jadranu.

Za preganjanje dolgčasa imava knjige in križanke. In sudoku. Le, da križanke rešujeva midva, sudoku pa Asus Eee z onim mojim programom (ki sem ga tudi napisal, da sem preganjal dolgčas). Vse življenje je le eno dolgo preganjanje dolgčasa. Mar res?

Markizini otoki

5. december 2012, sreda

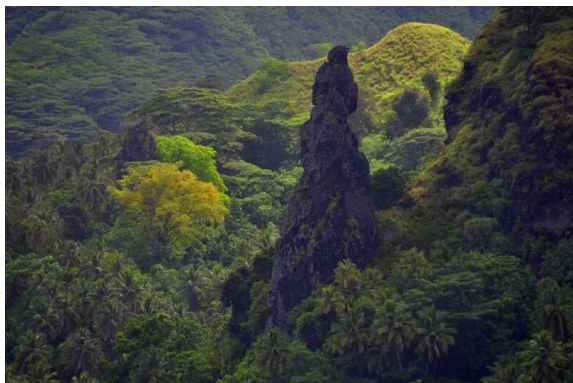
Fatu Hiva, Iles Marquises

Ni res! Noč je bila burna, jutro še bolj. Spal nisem skoraj nič. Zvečer se je začelo z nevihtami (zakaj hudiča so vedno ponoči?), kar je pomenilo jadra not in potem spet jadra ven. Nekajkrat. Velikokrat! Ko se ob štirih le spravim k počitku, me že po pol ure zbudi precej velik naklon barke. Mala v 5 Bf leti kot sneta sekira. Pokrajšam in počakam da bo nevihta mimo. Nevihta je mimo, veter pa ne. Nasprotno, naraste za en bofor, na F6 in ko malo preštejem kvadrato na jamboru je situacija sledeča: 4 kvadratne metre glavnega in 6 kvadratnim metrov genove (temu se reče "viharna krajšava") je dovolj, da Mala dosega teoretično hitrost v 22-25 kt bočnega vetra. Lahka jadra? Hmmm... In nekdo mi je nekoč razlagal, da so s parasailorjem na oceanu jadrali pri 30 vozlih vetra. Ne vem, ne vem, če bi jaz to obesil pri za bofor manj vetra, bi moral obrat delati tako, da bi krmilil zakrilca in repno krmilo. Ah, ja. Mimogrede, napoved je bila 3 Bf v upadanju, pod 10 vozli, torej. Vremenarji, vremenarji...

Že deset milj pred otokom na AISu vidim, kaj me tam čaka. Paul Gauguin. Pa ne tisti iz Hive Oa, ampak oni iz Nassaua. Kruzerka. No, pa smo spet tam, kjer si ne želimo biti. Očitno so Markizini otoki tudi eni izmed industrijskih instant otočij. No, to je še le prvi vtis, upam da se kaj popravi, kot se je popravil prvi vtis z Mangareve. Na srečo je v zalivu pred Omono - midva se samo zapeljeva skozi in nadaljujeva proti zalivu Hanavave. Poleg kruzerke (in s tem povezanim sejmom kitajske industrijske obrti na obali) je vzrok še precejšen rolajoči se val in kot kava rjavo morje. Bolj rjavo vodo sva videla le v Rio Chagres po močnem dežju. In ona voda tam ni bila slana.

Je pa zato otok naredil name impozanten vtis. Z razdalje nekaj deset milj z južne strani zgleda kot mizasta gora, zavita v oblake. Do tja pa razpenjeno morje. Bližje se lahko razločijo nekaj sto metrski klifi in čisto od blizu slapovi, ki padajo več deset metrov globoko, velikokrat kar v morje. Vulkanske kamnine, ki jih zob časa in erozije še ni načel, so poraščene s palmami in bolj bornim drevjem, po dolinah se vijejo reke in raste temen gozd. Četudi ni tropski raj (ki mene vedno znova in znova očara), je pokrajina dovolj divja, da je skrivnostna. Tukaj so doma ljudožerci. Nazadnje so se s turisti, kruzerji, gostili še ne dolgo nazaj. Manj, kot leto je od tega, ko so skuhalo in pohamali Evropejca. Slišiva bobnanje. Oprezava za dimom, ki bi izdajal zakurjen kotel. Ni ga. Dobro. Ampak, ves čas res slišiva bobnanje. Tink-tink-tink. Se tako slišijo bobni ljudožercev? Morda. Vseeno sva optimista in meniva, da je to cerkveni zvon. Hmmm... a so potem v Dolenjskih Toplicah tudi ljudožerci?

Hanavave ali Zaliv devic ima zanimiv izvor imena. Najprej se je imenoval Baie des Verges, ker pa to najbolj krepostnim ljudem na tem svetu (krščanskim misionarjem) ni bilo po godu so dodali še črko i in ga prekrstili v Baie des Vierges. Torej iz Zaliva lulčkov v Zaliv devic. Nekaj malega povezave vseeno je, če se mene vpraša. Ampak, ko se ozrem na mogočno skalovje, ki se strmo dviga nad morjem, si device bolj težko predstavljam. Ogromne lulije pač. Sidrava in počivava. Kdaj in ali sploh kdaj greva na obalo je kljub krščanskemu imenu zaliva še vedno inshalah.

...naj bi bil luli ? hm ... moška ali ženska domišljija?

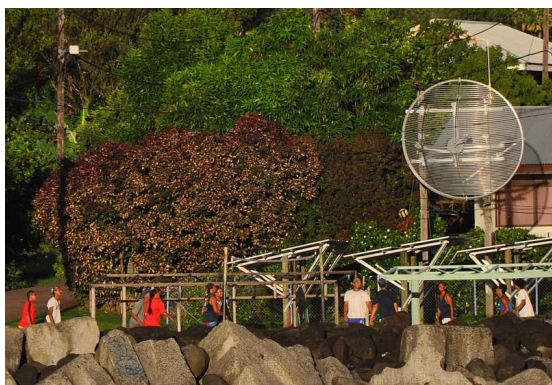
zaliv Omona

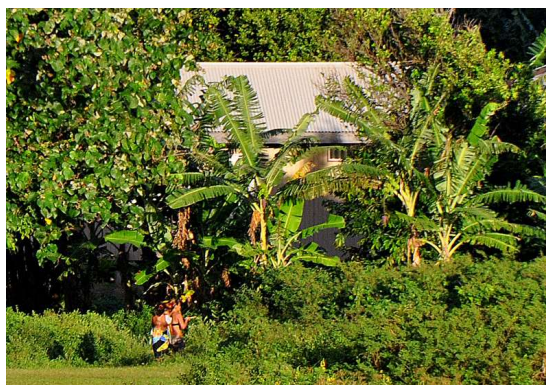
kruzerca Paul Gauguin - fleši so se bliskali v naju :)

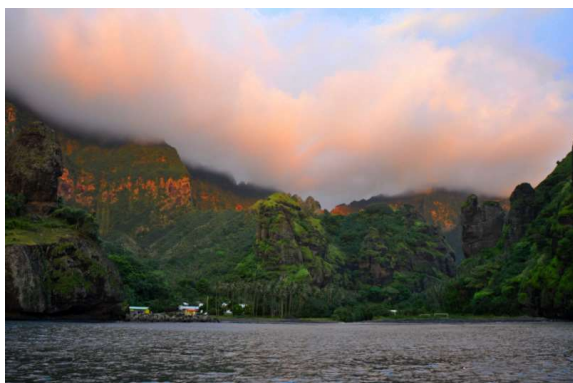
deviški zaliv

na obali mladina igra košarko

hiška skrita med bananovci

...in kičast zaključek dneva

6. december 2012, četrtek

Fatu Hiva - Tahuata, Iles Marquises

Ne greva na obalo. Sklep je bil sprejet s popolno večino. Razlog? Proti jutru je začelo in celo dopoldne uliva. Spet plujeva v kakavu in niti najmanjše volje nimava tacati po blatu na kopnem. Prebereva nekaj potopisov in vodiča za te otoke in ugotoviva, da kaj bistvenega ne bova zamudila. Thora Heyerdahla, ki je eno leto živel tukaj pa menda tudi ni več.

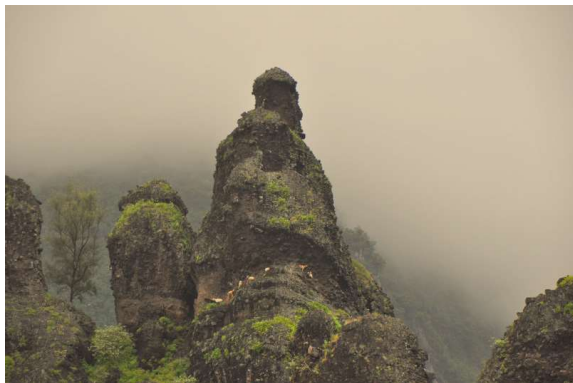
Samo, da sva se oddaljila od otoka, naju je obsijala luč z neba. Sonce, torej. Naju. Otok je še vedno v dežju in kolikor nama pogled seže tudi še kasneje ni nič bolje. Odločitev je bila prava. Imava pa zato šolski primer jadrnanja, 3-4 Bf laška orca, prva krajšava. In pive in Cuba libre. In šolski primer delovanja varnostnih sistemov na barki. V vsej tej idili zatuli alarm. Alarm za plin. Opala! Nikjer po barkah tega, sicer izredno pomembnega testerja, načeloma nimajo. Samo enkrat do sedaj sem ga srečal na eni Elanki na Notranjih Hebridih, Škotska. In takrat se je sprožil. Snela se je cev za dovod plina v štedilnik. Čisto možno, da nas je obvaroval eksplozije. Še kako sem si zapolnil to lekcijo in Mala brez plinskega alarma nima na morju kaj početi. In danes tuli. Akcija! Takoj izklopimo vso plinsko napeljavo, odprem prostor pod štedilnikom in po nekaj časa neha tuliti. Ampak. Po plinu mi ne smrdi. Bolj po ... gnilobi. Pogledava v posodo poleg senzorja za plin. Tam je pitcairnska buča. Ah, ja... Zgleda, da gnitje buče proizvede podobne pline, ki sicer sprožijo plinski alarm. Ali je pa to morda alarm proti gnilobi? Hmm, v navodilih tega ni pisalo, ampak ... Kakorkoli, morske živali so dobile nekaj za pod zob. Če jim bo teknilo. Midva pa složno ugotoviva, da je akcija NNNP uspela. Tako v pogledu tehničnega, kot tudi človeškega faktorja.

Samo, da zavijeva za rt Tahuate, je vetra konec. Digitalno. Tudi v redu, pravzaprav idealno. Tako ali tako morava za kako uro prižgati motor, da urediva električne zadeve, bova pa to naredila sedaj. In sidrala v bonaci. In vse skupaj bo bolj enostavno.

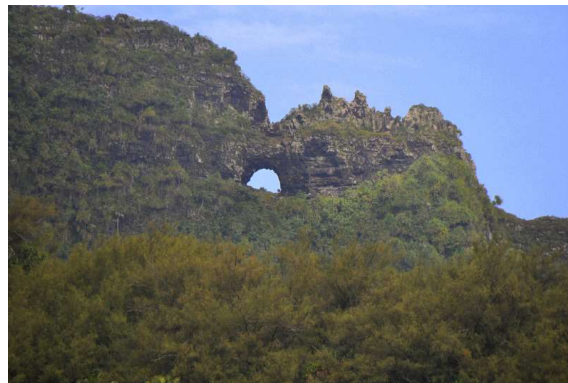
Prvi zaliv, Hana Tefau, o katerem bereva, kako je lep in kako čudovito snorkljanje da nudi, naju ne prepriča. Pravzaprav sploh ne razumeva, zakaj bi šel človek snorkljat v kalno vodo (niti 6 m globoko, kolikor mi riše sonar, se ne vidi) in zakaj bi se ustavil pred kupom kamenja, ki mu vodič reče plaža. Halo? Slabše plaže so res samo še v Istri. Hudo sva razočarana. Če tako zgledajo najlepši deli Markizinih otokov, kako bo šele drugje? Raje se odpeljeva v zaliv Hapatoni na drugem koncu tega širokega zaliva. Nekaj hiš, ki tvorijo (kao) vasico je silno čedno urejenih, cerkvica je na lepem in negovanem mestu, pomolček je dobro zaščiten. Imajo celo avtomobile (cest nisem opazil), nove in bleščeče. In telefonsko govorilnico pred cerkvico. Mimo se v aluminijastem gliserju pripeljejo domačini in nama mahajo in vabijo, da prideva na obalo. Zanimivo bi bilo zaviti v ta kraj. Samo. Tukaj se sidrati ne da, z najinim dingijem je pa preko celega tega zaliva predaleč.

Naslednji poskus, miljo in pol oddaljen, je Vaitahu. Imenuje se tudi Baie de Putain, Zaliv prostitutk. Iz Zaliva devic sva priplula v Zaliv prostitutk. Le kaj bo naslednjič? Mirno sidrišče to ravno ni, je pa prostorno in vasica na obali bo jutri tudi enostavno dosegljiva z dingijem. Danes se nama ne ljubi, danes je na vrsti roštiljada. In dež. Kaj ga morda midva prinašava? Verjetno. Nihče drug ga ne more. Sama sva. Na vseh teh sidriščih sva sama. Edina (navtična) turista na Markizinih otokih...

Jutri zjutraj je prva naloga: kupiti bagetke. Računava, da jih dobiva. Ne glede na to, da ima vasica po moji oceni med 30 in 50 prebivalcev, je to kljub vsemu glavno mesto otoka. Saj imajo vendar fuzbalski stadion (res mi ni jasno, kako sestavijo dve ekipi s po enajst igralci, plus rezerva, plus trener. Plus gledalci!?)

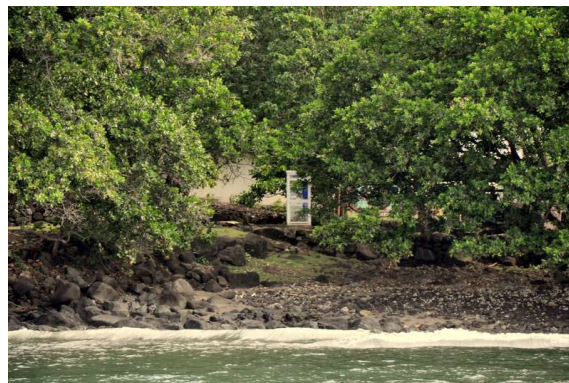
deževno jutro, a koz tega ne moti

okno v hribih

zaliv Hana Tefau

v vasici se od daleč sveti telefonska govornica

zaliv prostitutk

7. december 2012, petek

Tahuata - Hiva Oa, Iles Marquises

Paul Gauguin naju zasleduje. Točno proti najinemu zalivu je usmerjen. To pa že ne! Vstanem, prižgem AIS in mu dam lepo vedeti, da tukaj nima kaj početi. In res. Takoj, ko se to zgodi, Paul Gauguin, sedaj le še nekaj milj od otoka, spremeni smer in se gre sidrati v sosednji zaliv. Lepo od kapitana, ob priliki ga povabim na pijačo. Takole, kot kapitan kapitana. No, pa naj še kdo reče, da AIS ni koristna igrača. Ko bi vsaj imel še kakšno igračo za odpravljanje dežja...

Na obalo greva, po bagetke, če nič drugega. Vasica je lepo urejena, čista in ima vse nujne pritikline, ki se za francosko vasico spodobijo: cerkvico, pošto, šolo in zdravstveni dom. Če bi bila v Sloveniji, bi imela poleg cerkvice še oštarijo in gasilni dom. Hja, nekaj naših navad tukaj kar malo pogrešam. Pa ne tiste, gasilske...

Ko se tako sprehajava in bonžurava z vsakim, ki pride mimo, se mimo pripelje ali pa le sloni pred hišo, nama kar tako za dobrodošlico ponudijo sadje. Če bi jim ponudila plačilo, bi jih užalila. Lep sprejem, čudovit! Preberite si to, Dalmatinci, kar preberite si! Pred šolo se nekaj dogaja, na sejem se pripravljajo, mi zgleda. Pa ni sejem, ampak Paul Gauguin. Otroci, stari med 4 in 10 let bodo imeli predstavo za turiste. Mamice jim bodo pa souvenir in sadje prodajale. Sadje prodajale? Ja, za te vrste turistov sadje pač ni zastoj. In ko jih potem gledam, gerontološko društvo, kako stojijo za vodičem in gledajo in kaj dosti ne vidijo, se mi zdi vse skupaj sila bizarno. Celo neokusno. Ne vem, kaj se mi je bolj zapisalo v spomin, obnašanje teh Amijev ali čudovit ples in bobnanje otrok. Otroci in njihove učiteljice so z neverjetnim zanosom zaigrali in odplesali. Nekatere punčke so že pri tej starosti plesale kot odrasla dekleta in bobnarji so s prirojenim ritmom ustvarili odlično atmosfero. Morda tehnično ni bilo na nivoju Rapa Nui, pristrčno je bilo pa neprimerno bolj. In potem pogled spet zajame instant turiste in ... ah, joj, vse skupaj je sfiženo, najraje bi kar odšel. Sram me je, da sem tudi sam turist.

Odplujeva proti Hiva Oi. Spotoma si ogledava nekaj lepih peščenih plaž. V primerjavi z ostalim, kar sva videla na Markizinih otokih so naravnost čudovite, če pa jih primerjam s plažami, ki sva jih videvala do sedaj na najini poti, pa ... no, ja. Preberem, da se je v Atuoni potrebno sidrati z dvema sidroma. To bo prvič v Malini karieri. Jasno, da je drugo sidro pospravljeno v skladu z njegovo pomembnostjo. In ko ga končno izkopljem iz lockerja, pripravim za uporabo in zaplujem za valobran pristanišča, ugotovim, da je bilo vse skupaj nepotrebno. Nihče nima dveh sider. Nihče od treh živih in ene nenaseljene barke. In tako drugo sidro še vedno ni bilo preizkušeno.

Najprej do sosedov, da se predstavimo. Avstrijci iz Salzburga na trimaranu. Reinhold nama posodi kante za nafto in da en

kup dobrih nasvetov. Že leta se s Aleksandro zadržujeta v Francoski Polineziji in njuni nasveti so res dobri. Druge barke so francoske. S temi ne bomo imeli stikov, se bojim. Celo popoldne dingiram diesel. Polne kante iz črpalke na barko in prazne nazaj. In ponovi vajo. Više puta, da zapamtiš, budalo! In za gorivo plačam nenormalno visoko ceno 1,4 evra na liter. Vesna medtem odšlihta žandarje in se malo razgleda po vasici.

Ob šestih pa z Avstrijci na večerjo v bližnji hotel. Bližnji pomeni pol ure hoje v breg, da ne bo pomote. Vzdušje je domače, osebje prijazno, gostje s(m)o štirje. Cene pa... ne, ne, niso pariške! Bistveno ceneje je, kot na Rapa Nui. Povsem normalne cene. Poprov steak, kot bi ga jedel v Ljubljani, stane 15 evrov, Vesna je jedla odlično hobotnico na markeški način za 16 evrov. Je pri nas kaj cenejše na upmarket lokaciji? Na Rapa Nui bi bil precej preko 30 ali celo 40 evrov in to je za mene draga oštarija, tole tukaj je pa čisto sprejemljivo. Le vožnja nazaj grede je bila malo adrenalinska. Mlad fant, hotelski uslužbenec (že drugi dan!, se takoj pohvali), nas zapelje in vsakič, ko skoraj zapeljemo s ceste v grapo, se opraviči, dis-stjupid-ingliš-kar. Tudi, ko ga popravimo, da je Land Rover indijski, ne angleški, ne zaleže. Nič bolje ne vozi. Ja, in že drugi dan je v službi, res. Če tako nadaljuje, nisem čisto prepričan, če bo tudi še tretji... za lahko noč spijemo še eno flaško čilenca na naši barki.

bo kar treba v šolo!

cerkev sredi vasi

notranjost je zelo skromna; take bi morale biti vse cerkve, ne pa okičane z zlatom

živopisan ptič

ogromno izdelkov iz cvetov in listja

učiteljica kroti male otročke

pobčkom je bilo kar nerodno pred tolikimi ljudmi

starostno najmlajša skupina v predstavi

prisrčno so otroci plesali...

žandarmerija: v mikici, kratkih hlačah in supergah :)

hiška ... pri nas koruze visijo na kmetijah, tukaj pa banane

peščene plaže otoka Tahuata

8. december 2012, sobota

Hiva Oa, Iles Marquises

Dva prosta dneva sta pred nama in midva imava končno spet internet na barki. In še kar hitro dela. Res sva dobro planirala sidrišča, res - pisarno imava preko vikenda, ko ni dela...

Že včeraj smo se s črpalkarico zmenili, da nam prinese iz vasi frišne bagetke. Ponje grem in ker jih še nima, se kar skupaj odpraviva z avtom v vas ponje. Vse izvem o njej in njeni družini. Ah, kako me to zanima! Izvem pa tudi, da bo tumorru-big-fiesta. Kakšna pa, me zanima? Big-fiesta-en-hndrt-end-fiftn-jrrs-of-črrč (150 let izgradnje cerkve). No, saj je še dobra, njen materin jezik je tahitiščina, sedaj mora govoriti markeščino (kot slovenščina in ruščina), v šoli so jih driblali francoščino in jaz, blesav turist, jo gnjavim z angleščino. In njen francoski akcent moram spoštovati, ker se trudi govoriti tuj jezik! Pika. Konec koncev, moj akcent je pa slovanski...

Dopoldan greva malo v vas na razglede. Slabo uro peš hoje je do tja. Ali pa nekaj minut vožnje, če imaš avto. Ali če ti kdo ustavi. In nama takoj ustavijo. David med vožnjo malo razlaga, še bolj pa nama ponuja rentiča. Saj bi ga vzela, a kaj ko hoče 130 evrov za en dan. Bova še premislila.

V vasi je fešta že danes. Cerkev je okrašena s palmami in pregrinjali iz palmovih listov. Kipi v cerkvi pa z venčki iz rož. Lepo in zanimivo. Še bolj zanimivo je ob cerkvi. Šotori in pojedina. Vesna zavije malo med mize in takoj jo pocukajo za rokav in povabijo, da se pridruži. Hrane je v izobilju. Vse je zastoj. Ni sicer jasno ali časti narod ali Mati Francija, a v tem trenutku to niti ni pomembno. Hrana je odlična! Še posebej izstopa jagenjček. In veliko dobrih sladici. Vsi se trudijo z nekaj stavki angleščine in to je zelo pozitivna in nepričakovana izkušnja teh otokov. Jaz se v tem času odpravim pogledat mrtveca Brela in Gauguina. Hmmm... ni ravno najboljša zamenjava za požrtijo pred cerkvijo.

Malo se sprehodiva še med trgovinami, ampak plina ni in ga ne bo, se bojim. Zato pa v eni izložbi vidiva električni kuhalnik. Plan B, če ga le uspeva kupiti - trgovina je zaprta. A vseeno bolje zaprta trgovina, kot kafič, ki ga ploh ni. Nepričakovana težava vse od vključno Pitcairna dalje je, da ni kafičev. In da so še oštarije zelo redke in večino dneva zaprte. Prepotrebno pijačo za preživetje, pivo torej, sem tako lahko kupil le v trgovini in ga popil kar pred vrati. Kot kak klošar. Tak bife res ni v mojem stilu. Sprehod po vasici postane zato kaj kmalu precej neprijeten. Via Mala.

Pozno popoldan še malo klepeta s sosedi pa večerja, knjiga in postelja.

jutranja mavrica v zalivu otoka Hiva Oa

Mala v zalivu obdanem s hribi

pot do cerkve je okrašena

ograja je spletena iz palmovih listov

in cerkev, stara 150 let in za to obletnico se spodobí narediti fešto

notranjost cerkve skromna! in okrašena s svežim cvetjem

mize se šibijo pod lokalnimi jedmi! jagenjček je bil odličen, školjke tudi...

pod hribom nogometno igrišče (ki ne manjka na nobenem otoku!), levo pa peščena plaža

pred Malo sidran avstrijski trimaran

9. december 2012, nedelja

Hiva Oa, Iles Marquises

Reinhold pride naokoli menjat denar in pove, da mu pripeljejo perilo. Mi bi tudi! In oddingiram Vesno z umazaním perilom na obalo. Spotoma se z gospo zmeni še za rentiča. Cena je dvajset evrov nižja, kot včeraj in avto je večji (kar niti ni prednost, kot se izkaže kasneje). Še vedno je pa to za dobrih 100 evrov daleč najdražji najeti avtomobil do sedaj. Ampak, dobi ga čez 5 minut. Lepo in ekspeditivno, danes je namreč nedelja.

Pa se odpeljeva po otoku, če že imava avto. Ok, bolje rečeno, da imava tovornjak. Pet sedežev in meter in pol kasona. Ko izstopim, skoraj padem po tleh, moje noge so prekratke. Toyotin terenec, dizlaš s podhranjenim motorjem. Štirikolesni pogon moram pa vključiti v bregu, ker gume spodsavajo. Kako bolj prijetna bi bila vožnja v kakšnem 206 z normalnim motorjem in novimi gumami. A kaj, ko takih turistom ne posojajo.

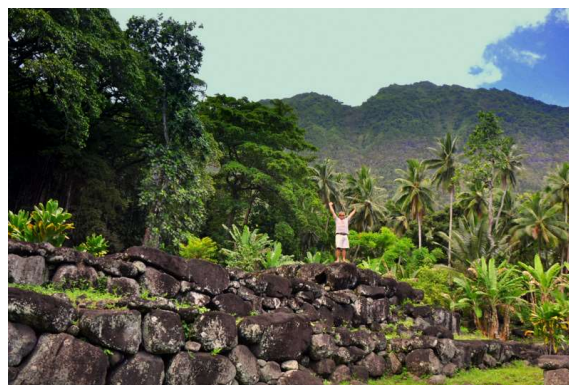
Cel otok prevozi, ogledava si nekaj izkopanin in priznati moram, da sem pozitivno presenečen. Cele vasi so bile zidane in svetišča s tikiji, kot najbolj prepoznavnimi spomeniki so bila precej velika. Do sedaj sem imel predstavo, da so

Polinezijci živeli bolj v bambusnih in slamnatih hišah, pa ni bilo tako. Vse skupaj me spominja na fotografije Majejskih razvalin na Yucatanu. Črno kamenje sredi tropskega gozda. Lepo in poučno. Tudi o njihovem verovanju se poučim. O mani in tapujih. Zelo zanimivo. In lepo je tudi, da sva sama in v miru rabutava čili, papajo in pomelo. Vse to raste kar ob cesti sredi divjine ali na parkirišču pred izkopaninami. No, in mislim, da je beseda rabutanje tokrat prehuda, bolj bi bilo primerno reči, da sva pobrala sadeže narave. Če jih ne bi midva bi jih kdo drug ali bi pa (bolj verjetno) propadli.

Zvečer imamo na Mali BBQ. Sosea Avstrijca in mladi Bretonec (bog ne daj, da mu rečem, da je Francoz!) iz okoli devetmetrske barke se nama pridružita. Fant je priplul okoli Horna, za Panamski kanal ni imel denarja. Gre pa okoli, kaj pa če, si je rekel in šel. Sam je bil 46 dni na morju in je sem priplul direktno iz Čila. Ko da Vesna na mizo grške sarmice, se jim kar milo stori. Tudi Avstrijca sta najraje v Mediteranu jadrala po Grčiji. Takoj je tukaj tudi pripomba, da sarmice v vinskih listih brez ouza niso prava stvar. Pa je v sekundi na mizi pravoverna flaša. Skoraj je še polna, ouzo nam izven Grčije ni nikoli teknil. In tudi sedaj nam ne bo več. Ga ni več. Kot manjka tudi karton vina in dobrih dvajset piksen piva. Razumljivo, ko smo se imeli pa toliko za pomeniti, vse možne in nemožne teme smo obdelali. Sedaj celo vem, kdo bo predsednik v Združenih državah. A me to res zanima? Kakorkoli, sonce je že visoko in močno žge, ko se odpravimo spat. Sonce se tukaj preko hribov prebije šele po sedmi uri zjutraj.

najin avto, ki je v bistvu poltovornjak

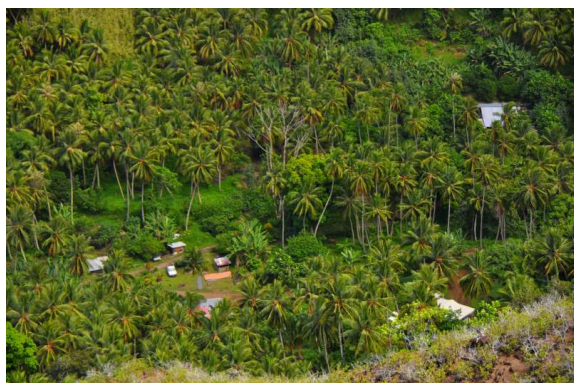
kamnita vas

na svetem mestu narabutala čili in pomelo

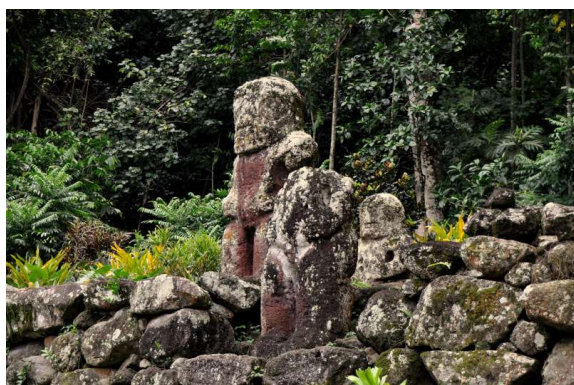
pogled na vas z vrha hriba

globoko v dolini nametane hiške

klifasta obala z zelo ovinkastimi cestami

tikiji

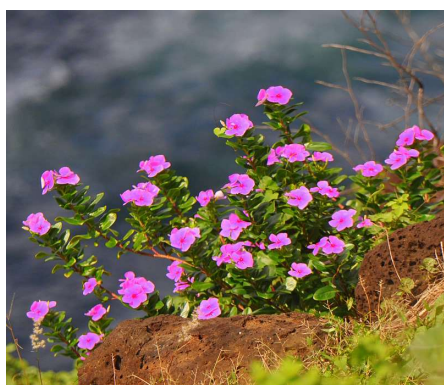
z lepim nasmehom

plaž na tem otoku skoraj ni

zelo visoko smo se dvignili, da je kar pokalo v ušesih

visoko v hribih lepe rožce

moški del družbe, ki je vztrajal do sedme ure zjutraj

10. december 2012, ponedelj**Hiva Oa, Iles Marquises**

Noč je bila kratka. Pravzaprav bi lahko rekel, da je bil kratek dan. Ob devetih smo auf in gremo v šoping, ko imamo še avto. Vesna postane srečna lastnica novega električnega rešaja. Ko šljivi plin! To bomo sedaj spet kuhali, da bo veselje. Pa še nekaj hrane in vrnemo se na barko. Pozdravimo se tudi z novimi sosedi, nizozemskim parom na katamaranu, "ponoči" (med sedmo in deveto uro enkrat, torej) sta priplula in se sidrala v zalivu. Reinhold prinese nekaj banan, pogledam maile in se počasi odpravim k počitku.

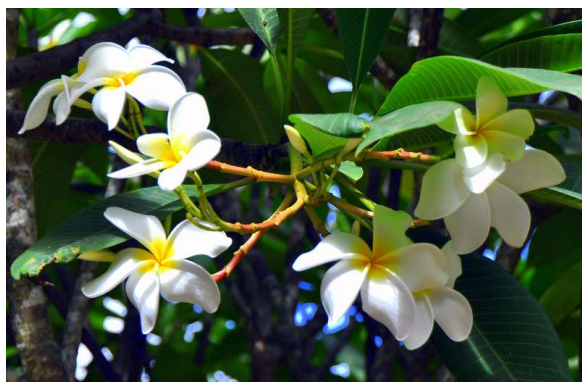
Zvečer pa na net in delo. Vesna to naredi že preko dneva. Jutri verjetno izplujeva, če bo vreme ugodno.

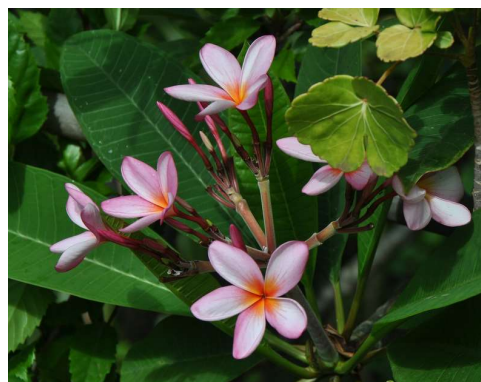
načičkan grob Paula Gauguina

in bolj skromen grob Jacques Brela

polinezijska značilna roža tiara

...pa še neka vrsta oleandra

11. december 2012, torek**Hiva Oa - Ua Huka, Iles Marquises**

Jutro je lepo, greva na pot. Najprej se še posloviva od vseh sosedov na sidrišču (od včeraj je tukaj tudi nizozemski par na katamaranu), izmenjamo si elektronske naslove, Rainer nama da še prospekt narodnega parka na Big Islandu, da se lahko vnaprej pripraviva. Tudi Avstrijca odhajata. Na domačinsko poroko sta povabljeni na Tahuato. Bretonec pa izpluje proti Ua Pou.

Dobrih devet ur imava na voljo za slabih 70 milj. Na tesno bo s časom. Danes je na vrsti regata. Regata na kronometer. Če hočeva priti pred temo, hitrost Male niti za trenutek ne sme pasti pod hitrost trupa, okoli 7,5 vozla. Povprečna potovalna hitrost! Kdorkoli je kaj takega že kdaj poskusil doseči, se bo strinjal, da naloga sploh ni enostavna. Z drugimi besedami: če je hitrost po nekaj metriskem valu navzgor padla pod 7 vozlov, sem moral izvleči več jader. Po valu navzdol je šlo seveda precej hitreje, vendar po valu navzdol ravno zaradi trupne hitrosti ni možno nadoknaditi tega, kar se je prej izgubilo. To je razlog, zakaj je barka v valu vedno počasnejša, kot na jezeru. Leteli smo na nož! Kak vozel hitreje, kot to počnem običajno. S to hitrostjo bi naredili 180 milj v 24 urah, kar je za 11 metrsko barko odličen dosežek.

Še dobro. V dolg, fjordast zaliv, širok morda z nekaj domišljije kakih 200 metrov, levo in desno klifi, višji od širine morja med njimi. In čolni lokalcev na bojah, globina 3-4 m. Ni šans, da se tukaj sidramo ponoči. No, uspelo nama je premagati prihod teme in ko je sidro v morju, digitalno ugasne dan. V tem kanjonu še toliko bolj digitalno. Nekaj minut po sidranju!

Večerja je skuhana na novi pridobitvi. Na električnem kuhalniku. Goveji zrezki v gobovi omaki s pire krompirjem. Čisto spodobno se jo je dalo pripraviti in vsekakor bo to dobra rezerva tudi še za vse ostale bodoče plinske mrke. Potem pa v posteljo, danes ne greva na obalo.

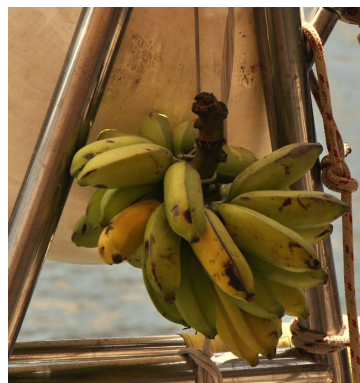
kanjonski zaliv v Ua Huka

gole rdečkaste stene okoli naju

sušenje kopre

dobiš zelo zelene banane, ki potem počasi dozorevajo na barki

12. december 2012, sreda

Ua Huka - Ua Pou, Iles Marquises

Noč ni bila tako mirna, kot sem pričakoval, pa vseeno vzdržna. Dopoldne je namenjeno sprehodu po otoku, popoldan odplujeva dalje. Za zajtrk dokončno pojeva Fritzov jamon in oddingirava na obalo. Izkrčava se na pomolu in spotoma vkrcava kakih pet, šest rakov, ki strumno skačejo v čoln. Potem dingija potegneva po rampi na suho in opazuje rake, ki se skrivajo po kotičkih dingija. Me prav zanima, koliko časa bodo zdržali v suhem in vročem gumijastem okolju. Mislim, da jo strumno pobrišejo takoj, ko bo zrak čist.

V vodiču preberem, da je to najlepša vasica na Markizinih otokih (kjer so itak najlepše vasice v celem Južnem Pacifiku). Nekako se ne morem strinjati. Resda na tleh ni niti ene smeti, so pa zato hiše... no, ja. In otok je tudi vse prej kot lep. Gol, kot kakšen grški ali dalmatinski otok. Vas je razpotegnjena v ozki dolini, ob reki in edini cesti, ki se vije po bregu. Malo me spominja na maroške vasice v rečnih dolinah, kjer je edino kaj vegetacije. Do konca vasi se sprehodiva in pri dveh ličnih penziončkih obrneva. Sonce pripeka in v trgovini (kafičev ni, o gostilnah je pa itak brez veze sploh razmišljati) kupiva dve lokalni pivi za 6 evrov. Hinano, la bierre de Tahiti, z mlado punco na etiketi me tako po imenu, kot po designu bolj spominja na kakšno kitajsko pijačo tipa gin seng, kot na pivo. Vendar okus je v redu in, kar je najpomembneje, odžaja! Pa ne za dolgo. V naslednji trgovini si privoščiva še dve pivi, tokrat za 7 evrov. In se usedeva na stopnice pred trgovino, kjer je že nekaj domačinov. Malo poklepetamo, kolikor nam nepoznavanje jezikov sploh omogoča. O, prijazni so in komunikativni tudi. Toliko že razumem, da je policaj, ki tudi sedi v družbi, takoj povedal, da on pije kokakolo in ne alkohol, ker je v službi. Piksna je sicer res bila od kokakole, ne vem pa kaj je imel notri. Če ne bi nič rekel, bi celo mislil, da je kokakola, tako pa...

Ustaviva se tudi v muzeju in tokrat je imela knjiga prav. Res je to muzej, ki si ga je smiselno pogledat. Ogromno eksponatov na majhnem prostoru in kar je najpomembneje za muzej, razstavljeni so eksponati, ne fotografije. Vredno

ogleda. In ko malo pobrskava po spominski knjigi, v zadnjih dveh letih ne najdeva nikogar iz Slovenije. Ja, zadnji vpis pred najinem je star 14 dni in knjiga, kolikor je debela, bo z lahkoto ista tudi še leta 2014.

Že prej sva srečala povorko božičkov s poštnimi torbami na konjih. Sedaj je ta povorka prispela do šole in otroci so jih pričakali z bobnanjem in petjem. Za darila se velja potruditi! Ko malo pobarava županko, kako da že sedaj, nama razloži, da je konec šole in konec šole se vedno proslavi s (predčasnim) prihodom božička. Lepo! Moti edino to, da je to ameriški kokakolin božiček (resda s cvetličnim vencem okoli vratu, a vendar je vse ostalo v barvi pijače). Škoda, da ga domačini niso priredili svojim bogatim običajem. Res škoda, da je ameriški model potrošniške družbe zaslepil tudi tukajšnje, sicer čudovite, ljudi.

Opoldne izplujeva, do Ua Pou imava slabih 40 milj. Do mraka bi morala biti sidrana. Upam. Veter je čista krm in hitrost temu primerno nižja. Pa vseeno priplujeva in se sidrava v precej rolajočem zalivu za valobranom. Tudi Ua Pou je obupno gol, vsaj s te strani je videti več ali manj samo skalovje. Grdo.

Na obalo ne greva, bova večer izkoristila, da dobiva kakšno informacijo o Havajih. Net loviva na barki. Vendar. Plačati nama pustijo, celo lepo potrdilo o tem izdajo, ne dostavijo pa nama gesla za vstop. Namesto tega v gugl ingliš piše, da če slučajno nismo dobili gesla, naj jih kar pokličemo ali pošljemo mail. Hmmm... Ni mi jasno kako, če nimava neta. In ni mi jasno, kako se bomo pogovarjali brez gugla. Očitno se bomo spet priklopili na Inmarsat...

Mala je bila edina jadrnica v zalivu

na nobenem otoku ne manjka nogometno igrišče

skozi zeleno vas se vije betonska cesta

...no krščani tudi tega otoka niso pozabili obdariti s cerkvijo

božiček se je ravno oblačil

otovorjeni konji z božičnimi darili za otroke

tudi mamice so si nadele božične kape

...nekateri so res pretiravali z okraski

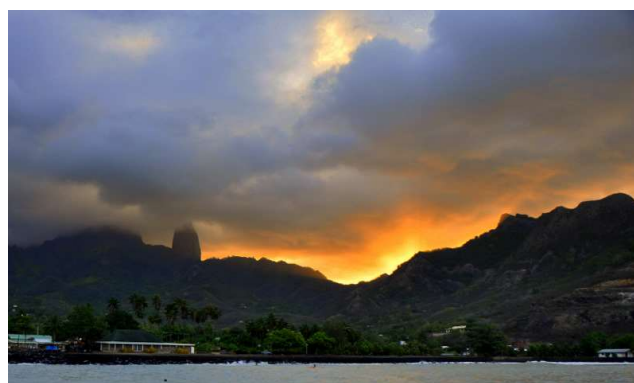
takole se pa na Merkezih pije ...pred trgovino, ker kafičev ni

v muzeju razstavljeno zelo veliko izdelkov

novodobnih tikijev je kolikor hočeš povsod po otokih

sončni zahod v zalivu Ua Pou

13. december 2012, četrtek

Ua Pou - Nuku Hiva, Iles Marquises

Vesna je sinoči nekako uspela poslati mail preko satelita in pozno zvečer je priletel SMS z geslom za net. No, če jim tehnika ne špila, vsaj dežurajo ob ajfonih. Pa smo danes lahko tudi mi na skajpfonu. In nekaj delava, potem oddingirava na obalo.

Vasica je čedna, v primerjavi s prejšnjo (najlepšo, baje) naravnost čudovita. Rože vsepovsod. In hiše urejene, brez ene same smeti na dvorišču. Tudi ceste so neobičajno čiste, neprimerljive s (svinjsko) Ljubljano. Vendar meni spet nekaj manjka. Že kar živčno pogledujem levo, desno, pa nič. Iščem kafič. Ni ga. Niti enega. Kot ga še nikjer do sedaj v Francoski Polineziji ni bilo. Tega sploh ne poznajo. Ne razumem te logike, res ne razumem. Pa tako lepo bi se bilo uvesti in v miru v senci palme popiti pive. Naj stane, kolikor hoče. Tako se pa plaziva od trgovine do trgovine in pije na štengah. Kot dva brezdomca.

Zato pa kupiva kruh in dobiva poleg v dar še storž banan. Ja, ljudje tukaj so res čudoviti, ni kaj. Ko bi le bila še narava taka. In ko bi midva znala polinezijsko. Ali pa vsaj francosko. Potem pa flikava, kot danes, ko je lastnica trgovinice poročena z Avstralcem in jima je angleščina (logično) domača. Ampak, ko se hočeva prehraniti na štantih ob letnih igrah Polinezije (danes je na sporedu turnir v pink ponku), je pa spet potrebno pocukat eno teto iz publike na pomoč. Saj vsi takoj pomagajo, v tem so neprekosljivi. Je pa sitno.

Kot je sitno sidrišče. Odkar sva zapustila Mangarevsko jezero, se rolava. Danes še posebej. Najbolje, da izplujeva do Nuku Hive, tam bi po karti sodeč moralo biti precej bolje.

In tudi je. Daleč najmirnejše sidrišče na Markizinih otokih do sedaj. In tudi prvo, kjer barka plava v vodi in ne v kakavu. Tako blatnih zalivov, kot tukaj ne pomnim niti iz Centralne Amerike, kjer je deževalo non stop. Tukaj dežja ni, pa je vseeno voda umazana. In otočki so sredi oceana. Čudno.

tudi v žandarmeriji na Ua Pou pričakujejo, da jim bo božiček kaj prinesel :)

samo dva katamarana in midva smo sidrani v tem zaliv Ua Pou

cerkve so v istem stilu po vseh merkezih

vse hiše imajo ogromno rož

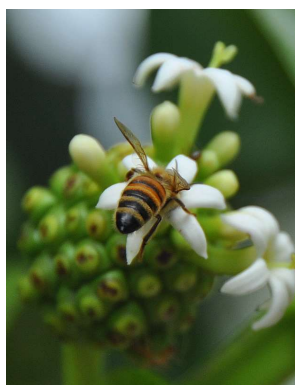
...in vse so zelo živo pisanih barv

vrhovi visokih stebrastih hribov se kar ne zbistrijo ... tako, da sploh ne vemo kakšni so brez oblakov..

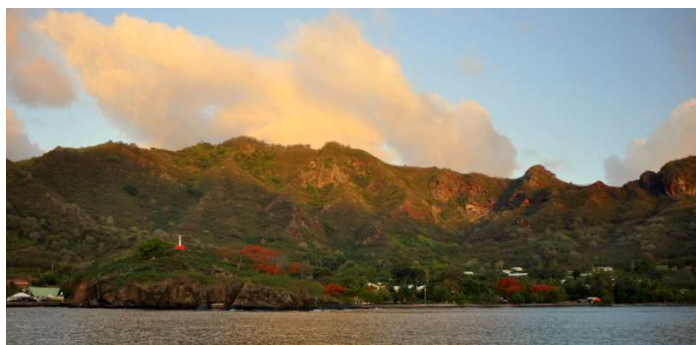
...danes bolj rožni dan fotk :)

žuželka se pase na cvetočem noniju; noni celo leto rodi, cveti

ob cesti je rasla tudi karambola in ker je veja gledala na cesto, sem si drznila en sadež narabutati

...in zvečer pristali v zalivu Nuka Hiva ... tukaj kar dosti bark

14. december 2012, petek

Nuku Hiva, Iles Marquises

Nov dan, nove težave z netom. Spet nama ne dostavijo gesla. Pošljeva SMS, ko že imava njihovo številko, pa nič. Francozi. Zakaj le ne maram Francozov? Spet poje Inmarsat in potem greva na obalo. Pa ne sama. V družbi s še nekaj sto turistov s kruzerke, ki bi znala biti tokrat celo koristna (če le njen cargo ne bi delal gužve na obali), saj je v zalivu postavljena kot wave breaker pontoon. Tokrat je to prvič, da se mi zdijo take ladje vsaj za nekaj koristne.

Roterdamski cargo na poti iz Tahitija v San Diego je deležen primerne sprejema. Nekaj fantov in punc prav z dolgočasno zafuša pesem v njihovo čast vsakič, ko se na obalo priveže nov paket v obliki oranžnega šatla. Kako industrijsko in dolgočasno v primerjavi s tistim, kar so pripravili otroci Paulu Gauguinu na Tahuati! In potem je na vseh možnih in nemožnih mestih okoli pomola souvenir sejem. Po pariških cenah, jasno. Midva se zmeniva za plin (upam, da nama ga res dostavijo popoldan na barko, kot so nama obljubili) in dobiva v pasoše izhodne žige. Sedaj lahko izplujeva za Havaje!

Še prej si ogledava njihovo Notre Dame. Presenetljivo lepa je. Nobenega razkošja, ki kazi naše cerkve, na vseh stenah in na vhodu pa vidiva lepo izrezljane lesene figure. Polinezijski stil rezbarije, čudovito. Edino to ne razumem, zakaj ima Abraham, v družbi Noeta, na glavi rožičke. Vidim, da bom moral še enkrat prebrati Toro.

Vasica je danes precej gužvasta. Se pa zato hitro zapleteva v pogovor z Avstralci in nama na hitro povedo nekaj zanimivosti o Havajih. Srečava Madžara, ki že 40 let jadra okoli po svetu in tukaj turistom iz kruzerke prodaja (kaj drugega, kot) souvenir. Slab dan je imel, pravi, samo 110 dolarjev je zaslužil. Poklepetava še z Američani na motornjači, ki so sem pripluli iz Havajev in na koncu pristaneva na sosedovem katamaranu. Madžar nama je rekel, da tudi oni izplujejo ta vikend na Havaje, pa se je vse skupaj izkazalo kot false alarm. Škoda.

Vmes sva bila še v muzeju, kjer kao kustosinja, (Američanka, ki se nikoli ni naučila polinezijsčine, ker je to brez veze, zna pa malo francosko) ne ve nič o poimenovanju otočja. Ve pa povedati, da ona-živi-tuki-že-trideset-i-eno-leto-in-je-skroz-domačinka. In zakaj le potem cel svet sovraži Amije?

Ampak. Najpomembnejše sem prihranil za konec. Našla sva oštarijo in lahko sva se usedla in popila pivo. Prvič, odkar sva priplula v Francosko Polinezijo! Vesna je sicer najprej hotela mineralno vodo, ampak, ker se nikakor niso razumeli, kaj nekaj bi lahko pomenilo o-avek-gaz, je kot pametna punca popustila in naročilo spremenila v Hinano. S tako modifikacijo naročila ni bilo več nikakršnih težav. Takoj so jo razumeli. Jasno, da sva edina gosta in ves čas nama špila lokalni bend. Samo za naju. Trenirajo za zvečer, med šesto in sedmo imajo happy hour. In epi-aurr brez muzike ni epi-aurr, pravijo. Le to nama niti po pogovoru z oštirko ni bilo jasno, kaj pomeni epi-aurr: je polovična cena ali dvojna količina. Ali morebitni kaj tretjega. Mogoče pa zvečer celo preveriva.

bobnarski sprejem ob prihodu kruzerčanov

dečve so prav dolgočasno fušale....no ja, kdo pa bi z veseljem eno in isto zapel 100x v nekaj urah?

kruzerčani prihajajo na obalo s shutlom

Mala v družbi kruzerce

vhod pred cerkvijo

abraham z rožički

mama z malčkom na konju

skulpture Temehea

dekle nagaja bratcu

pevec ... ampak čisto čisto vsak je tetoviran

kitarist

bogato obdarjene moške skulpture

15. december 2012, sobota

Nuku Hiva, Iles Marquises

Zgodaj sva na obali, pa so vsi že v polnem pogonu. Še posebej odojkopeki. Zanimiv način peke, ki bi ga bilo zelo smiselno uvoziti v deželico pod Alpami, kjer poznamo le balkan-vej-of-barbekju. Tukaj celega prašička pripravijo kot en ogromen šnicel in ga tako tudi pečejo. Malo z ene in malo z druge strani. Hitreje in predvsem bolje se speče, kot pa gmota mesa, nabita na kol. Res velja enkrat to preizkusiti tudi doma. Še malo šopinga in znebimo se sto ojetov. Vse, kar kupiva, z lahko sam nesem v dveh, niti ne prav velikih, vrečkah. Res je zadnji čas, da pobegnem v Združene države.

Dopoldne je delavno. Dokler dela net, delava tudi midva. Potem samo še zapravlja denar za različne providerje, ki nam enostavno spet dostavljajo le potrdilo o plačilu. Uporabniškega imena in gesla za dostop pa ne. Francozi. Pa telefonariva, piševa v spletne forme in - jasno, kot beli dan - nič. Malo tuhtava in stuhtava. Bo pač račun za Inmarsat toliko dražji ta mesec, druge nama ni. Tukaj ne bova ostala do ponedeljka in čakala, da kdo blagovoli priti v službo.

Dvigneva sidro in v sosednji zaliv, Taipivai. Baje je tam, kot na jezeru. In ni komarjev. Res je tako. Vala sicer res ni čisto nič, je pa zato voda kalna, celo rdeča od korenin dreves, ki rastejo v reki, ki se zliva v morje v tem zalivu. Kot na jezeru, torej. In komarjev tudi ni, le nonoji. Hic! Sandra in Reini sta tukaj in skupaj se odpravimo na obalo. Od sveta pozabljena vasica s trgovino in cerkvijo (in brez kafiča), kot smo jih videli že nebroj - ne glede na to, kje sredi ničesar se nahaja, je okolica hiš lepo negovana in enako velja tudi za vse javne površine.

Po urici ali dveh se vrnemo na barko, Sandra pripravi odlično (včeraj ujeto) surovo tuno v kokosovem mleku, midva pa... hja, kaj drugega kot roštiljado. Z Reinijem spijsa še nekaj kartonov piva (ko zmanjka lokalca, je dobro tudi portoriško), puncni pa nekaj glažev rdečega vina iz vrečke. Vino je verjetno čisto spodobno, embalaža pa zgleda, no ja, hmmm... kot vrečka s krvjo v bolnišnici - a saj je prav tako, saj smo vendar v deželi ljudožercev! In danes (pre)hitro postane jutri in mi še kar čvekamo...

modernejši, hitrejši način mletja kokosove sredice

in poziranje po zaključku enega mletja

drugačen način peke pujsa-na ta način je sigurno hitreje pečeno in dobro prepečeno in koža hrustlja

danes je ohcet v vasi in spodobi se, da se pečejo pujsi in teliček

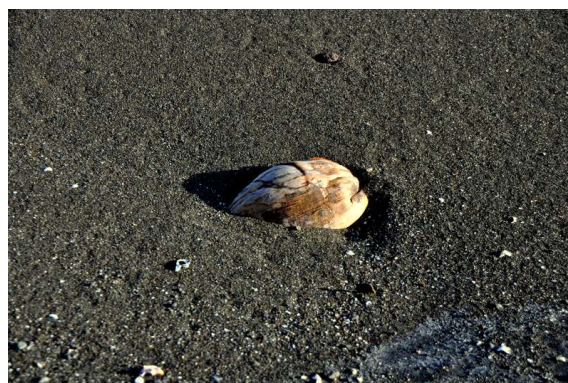
hja, če imaš land cruiser moraš piti vodka cruiser ...

tržnica bogata s sadjem in zelenjavo; dobra izbira za majhno vas

Mala sidrana v zalivu Taipvai

črna, drobna vulkanska mivka

prvič vidim ogromno njiv na teh otokih

in ogromno kokosovih palm

skozi vas se vije reka, ki prinaša blato v morje ob dežju

Sandra iz trimarana

16. december 2012, nedelja

Nuku Hiva, Iles Marquises

Ob pol šestih - auf. Spanja je bilo bolj malo, vendar morava se podvizati, če hočeva novo leto dočakati na Big Islandu. Če se ne pobereva, preden se ostali zbudijo, bova tukaj prevedrila še en dan. In potem bo pa že časovna panika. Ampak, ne greva še na pot. Sinoči je le priletel SMS z geslom za net in najprej se bova prestavila nekaj milj in se za urico ali dve sidrala pred glavnim mestom in naredila, kar nama včeraj ni bilo dano. Potem pa res via Havaji.

Markizini otoki. Kaj bi djal? Ne vem. Mešane občutke imam. Nisem ravno prepričan, da je to sanjska destinacija. Vendar so vtisi sedaj ravno nasprotni od pričakovanj. Ljudje, za katere sem mislil, da bodo pokvarjeni zaradi turizma, so čudoviti. Ok, turizma skoraj ni, tudi o tem sem imel napačno predstavo. Morda je ravno zato tako, kot je. Vendar to niti ni pomembno. Ljudje so res enkratni. Pika.

Povsem nekaj drugega je narava, ki je v določenih predelih lepa, v večini pa nič posebnega. Severni otoki so še posebej sušni na zahodnih pobočjih. Vegetacija je temu primerna. Kako daleč od tiste, ki si jo človek predstavlja kot tropsko in ki sva jo srečevala po Centralni Ameriki. V primerjavi s panamskimi otoki, so tile tukaj izredno grdi.

Navtično pa bi vse skupaj lahko ocenil le z negativno oceno. Na žalost. Dobrih sidrišč je izredno malo, in še tista, ki so relativno varna pred oceanskim valom, so blatna in voda je res kot kakav. Še noge se mi studi pomočiti v to brozgo, kaj šele, da bi šel plavat. Kot blatna tropska reka po nalivu ali panamsko jezero, kjer smo prenočili, ko smo pluli po kanalu. Samo krokodili še falijo pod kobilico, da bi bil užitek popoln.

Imajo pa otoki eno res dobro lastnost, ki odtehta precej drugih pomanjkljivosti. Ležijo izven ciklonskega pasu in tukaj se lahko kruza celo leto. Kot se pogovarjamo s sojadralci (kolikor jih sploh je sedaj), je trenutno najboljši del leta, ker ni gužve in tisto malo zalivov, ki so dobri za sidranje ima lahko človek samo za sebe ali jih morebiti deli le še z eno ali dvema barkama. V sezoni pa je (baje) vse krcato nabito, kot Italija avgusta. Sidranje s samo enim sidrom je takrat, tako slišiva, čista iluzija. Ampak o tem lahko sodim le po tem, kar sem slišal. Premalo časa sva bila tukaj, da bi lahko vedel iz lastnih izkušenj. Na vsak način sta dva tedna premalo za postanek na Markizinih otokih. Mesec ali mesec in pol bi bil precej bolj primeren termin. A kaj, ko čas ni na najini strani.

Ampak. Ko bi le poznali kafiče, bi bil splošni vtis morda čisto drugačen...

Proti Havajem

Vzhodni Pacifik 2012

Pacifik

17. december 2012, ponedelj

Iles Marquises - Hawaii islands (1. dan)

Vetra je veliko, že včeraj in ponoči ga je bilo. Plovba je temu primerno burna. Da bi (kljub plinu, ki ga imava sedaj v izobilju) Vesna imela kulinarčne dneve, ni niti za pomisliti. Bolj enostavno se bomo prehranjevali. Ampak, ni druge. Je pa zato napredovanje proti cilju, kot mora biti. Delamo dobrih 150 milj dnevno.

Je pa sedaj nekaj bolj zanimivega na sporedu in sicer bioluminescenca. Vsake toliko je za Malo ponoči eksplozija svetlobe, ko zapeljemo v neko živalco ali rastlino, saj ne vem. Ko se voda tam zameša bitjece zasveti v obliki eksplozije in potem nekaj sekund žari in ugasne. Lepo. Še lepše je bilo pa nekaj dni nazaj, zadnjo noč na Nuku Hiva, ko je morje dobesedno gorelo, če je kaj padlo vanj (recimo tisto, kar fantje počnemo na premcu in punce v veceju). Lahko bi pisal in risal po jezersko mirni vodi. In ko je riba plaval tik pod površjem, je tako žarela, da se je dalo razbrati celo njene plavuti. Kaj takega sem doživel prvič.

18. december 2012, torek

Iles Marquises - Hawaii Islands (2. dan)

Ponoči sva obplula Eiao (le kako se spomnijo ime s samimi samoglasniki?). Veter naju je potiskal proč od otoka in tudi, če bi izplula po prvotnem načrtu in bila pred otokom zvečer, bi le s težavo pristala na tem nenaseljenem otoku, najbolj severozahodnem od Markizinih otokov. Ponoči pa sploh pomislil nisem več na pristanek. Od tu dalje imava do Havajev le morje.

Eni med potjo lovijo ribe, mi lovimo sol. Plovba zadnji dan je vse kaj drugega, kot mirna. Stalno naju zalivajo ogromni valovi in Mala je prvič v svoji karieri dobila v kokpit poštene količine vode. In ko se ta voda posuši, ostane - sol. Količini vode primerna količina soli. Edini količkaj suhi del, kjer se da v kokpitu spati je odvetna klop. Vendar, dovolj je, da se

premaknem za krmilo, da preverim instrumente, že sem v trenutku moker. Bo tako do Havajev? Upam, da ne.

Ne glede na rolercoaster, Vesna pripravi večerjo. Pečene francoske klobase, ki moram reči, prekašajo (tudi sicer tako hvaljene) Arvajeve. Ni kaj, francoska delikatesa je francoska delikatesa, cena je bila pa čisto slovenska. Nasploh sva jedla v Francoski Polineziji odlično meso in suhomesnate izdelke, kot jih doma nismo vajeni. Za te artikle nimajo navitih cen. Je pa zato rola papirja dvakrat dražja od že tako obupno drage steklenice lokalnega piva.

Ker nimava kaj početi, z Vesno malo obujava spomine na zadnje otočje. In danes nama je ponovno na obraz prinesel nasmeš spomin na kar nekaj (niti ne tako mladih) ljudi, ki so na rami nosili ojačevalce in zvočnike, v žepu pa ipod. Včasih so stereotipno to počeli ameriški črnci s kasetarjem. Homo sapiens je pač tak, kot je bil, geni ne mutirajo tako hitro, le tehnika se spreminja. Spomniva se tudi turista s kruzerice s fotoaparatom na stativu in v filmski NCIS uniformi. Hmmm, le kakšen umor je tukaj raziskoval kot turist? Začenjava se dolgočasiti, očitno. Za delo ali branje je morje prenaporno, le klepetati se da. In potem klepetava...

19. december 2012, sredo

Iles Marquises - Hawaii Islands (3. dan)

Spet je odletel baby stay. Definitivno konstrukcijska napaka. To je sedaj menda jasno celo meni. Sredi prijetnega jadranja je počilo in odlomil se je jekleni pritrdilni element na palubi. Če po spominu naštejemo vse okvare na baby stayu: odlomljen originalni pad eye, odlomljeni vijaki med jeklenima ploščama na palubi - dvakrat, odlomljen spojnik med pripono in pritrdilom na palubi, natrgana pripona in sedaj ponovno odlomljen pad eye. To res ne more več biti naključje. Mislim, da bi se moral ob priliki s kom resno pomeniti na to temo in malo preračunati statiko sil na jamboru. Mogoče pa baby stay sploh ne sme biti narejen tako, kot je sedaj.

Se nama pa vse to dogaja stopinjo pod ekvatorjem. Kako to vem brez uporabe sekstanta? Enostavno. Pogledam na termometer. Morje je namreč spet hladnejše. Bliže, kot sva ekvatorju, hladneje je. Danes je padlo na 26 stopinj. Kdo bi to razumel? Ponoči bova torej priplula iz južnega Pacifika na severni in kot se vsake toliko spremeni ladijska ura po kapitanovem dekretu, se bodo nocoj s podobnim dekretom zamenjale zvezde. Namesto Južnega križa bova gledala Veliki voz. In spet bova videla Severnico.

Še dva dneva naju loči od ITCZ, pasa tišin torej. Kako tam zgleda, je zame še vedno uganka. Srčno upam, da ne tako, kot na poti proti Galapagosu. Zaenkrat imava še dober veter, vzhodnik 4-5 Bf. S pol jader (in brez ene pripone) plujeva skoraj natančno proti Severnici.

20. december 2012, četrtek

Iles Marquises - Hawaii Islands (4. dan)

Veter se je unesel in z bočnimi 4 Bf in malo skrajšanimi jadrji odlično napredujeva. Malo nama pomaga tudi tok in s to pomočjo je že kar standard, da preplujeva po 170 milj dnevno. Vsak dan. Ker pa izkazujem Pacifiku spoštovanje, ki mu gre, vztrajno tiščim vzhodno, kolikor se še da za prijetno plovbo. Ob dejstvu, da imava med 3 in 3,5 vozla zahodnega toka, moram barko obrniti proti San Franciscu, če želim pluti severu nasproti. S tem, računam, se izognem orcanju v 6 Bf, kar naju bi čakalo na direktni poti. Je že bolje narediti sto ali dvesto milj več, kot utrujati sebe in material. Še brez tega se trgajo pripone! Napredovanje proti cilju je tako le okoli 150 milj dnevno, kar zagotavlja, da priplujeva še letos. Če.

Če ne bo jutri konec sveta. Načeloma bi to moralo biti, vsaj tako veli Hollywood. In (napačno razumljen) indijanski koledar. In nekaj resnice je tudi najbrž v vsem skupaj. Vsaj za nekatere. Midva se, pragmatično, pripraviva na ta tako strašni zimski solsticij. Oblečeva ta-gmašne cote in v pečici pripravi Vesna lepo pečenega odojka s krompirčkom. Neskončna škoda bi se delala, če bi take dobrote ostale v hladilniku in bi jutri kojim pukim slučajem res bilo konec sveta. Ne, kaj takega je vsekakor potrebno preprečiti! In tudi vino ne sme ostajati, jasno. Nikakor! Kakorkoli, po odlični hranici in pijački se odpraviva v kino. Danes je na sporedu (kaj drugega kot) 2012. Ampak. Jaz še vedno strumno računam na to, da to novo leto bo. In da naju bo doletelo na Havajih. Če.

Če prej ne zmrzne morje. Vsak dan temperatura pade za stopinjo. Danes jih ima voda le še 25. Če se trend kmalu ne ustavi, bo Mala ostala ujeta v ledenem oklepu. Ni kaj, ne globalno segrevanje, nova ledena doba prihaja! Morda pa tako zgleda konec sveta?

21. december 2012, petek**Iles Marquises - Hawaii Islands (5. dan)**

Po vremenski napovedi sva danes padla v ITCZ. Hmm... če tako zgleda ITCZ, potem naj pa kar traja! Lepo sončno vreme in polkrmi veter 4 Bf. Brez napora plujeva blizu teoretične hitrosti. Še delam lahko skoraj čisto tako, kot v mirnem zalivu. Edina vidna razlika je v toku, ta se je z ogromnih 3,5 vozla spustil na nivo merilne napake. Torej ga ni več. Ni pa niti še kontra toka, za katerega so mi jadranci na Markizinih otokih zatrdili, da ga je vsaj toliko kot ekvatorialnega. Ta naj bi tekel v doldrumsih. Sicer pa, saj tudi teh še ni. Potrpljenje, potrpljenje... Sploh si jih pa ne želim prekmalu. Višje kot so, boljši kot bova imela v severnih pasatih proti Havajem. In tam naj bi bilo vetra za našo barčico ogromno.

Ko se drugo leto vračava nazaj na barko, morava s seboj obvezno prinesiti posnetke fuzbala. Ko zabijava čas, torej jeva čips in pijevo pivo (ja, tudi Vesna), nama manjka samo še fuzbal na big screenu. To bo treba imeti, da bo plovba hitreje minila, ni kaj. Itak je potrebno filmoteko malo osvežiti. Četudi je tega 2 TB, vsakodnevni ogledi filma (ali dveh) počasi najedajo zalogo.

Za zajtrk hladen odojek, za kosilo solata in za večerjo biftki v špargljevi omaki z njoki. In tri litre light bambusa. Po večerji, kot vedno, filmsko večje. Danes bo malo daljši spored, je potrebno med tem speči kruh. Po peki kruha pa zaslužen počitek.

In zgleda, da danes vseeno ni bilo konec sveta. Kako čudovit dan!

22. december 2012, sobota**Iles Marquises - Hawaii Islands (6. dan)**

Doldrumsi so v polnem zamahu. Vsaj zgleda tako. Vendar za razliko od pričakovanj se da čisto spodobno jadrat. No, malo počasneje, a vendar. Okoli 3 Bf SE. Idealno za napredovanje na sever. Le val je neskončno zmešan in to barko precej ustavlja. In plovba je vse prej, kot prijetna. Prestrašen od vseh zgodbic o nasty weather, ki naj bi tukaj vladal, sem pospravil jadra in vdan v usodo, motoriral nekaj ur. Popolnoma nepotrebno za potovanje, pa zelo koristno za proizvodnjo vode. Celotno pot, predvidoma dva tedna, imava port tack in vtočni ventil za morsko vodo je, ker je barka nagnjena na levo, ravno na vodni liniji in potem črpalka črpa več ali manj mehurčke zraka. Že ko sva izplula sem planiral, da se z vodo oskrbiva v ITCZ (takrat sem računal, da bo to dan ali dva motoriranja). Motoriranja je bilo tako le toliko, da sva naredila dobrih 200 litrov vode. To bo menda dovolj do Havajev. In še nekajkrat po pet, deset minut, da sva se spravila iz bonace z nevihto in se nisva na mestu zibala na neprijetnem valu. Le peko kruha bo pa še potrebno ponavljati. Ampak tega lahko pečeva tudi, ko sva postrani. Ja, in našla sva protiekvatorialni tok. Res ni tako zanemarljiv, Madžar na Nuku Hivi je imel prav. Vozel in pol do dva ga je. Ta nama sedaj popravlja kot in Malo hkrati upočasnjuje na poti proti cilju. Računam, da severnoekvatorialni tok potem vse to dobro kompenzira. Če bo tako močan, kot južnoekvatorialni, sigurno.

Nevihte so vsepovsod. Take, z za bofor pojačanim vetrom in vse po vrsti brez strel. Vsaj nekaj. In ko tako spet z radarjem skeniram okolico in iščem nevihte, najdem - ladjo. 20 milj je še proč in točno na nas pluje. Odlično, bom lahko v praksi preveril kako dela moja mašinka, ko je na vrsti njena straža. Oddelala je brez pripomb, srečali smo se na miljo in pol in sprožil se je tako MARPA, kot tudi AIS alarm, vse se je bliskalo in piskalo in mi razlagalo kje da bo plula SSI Pride. Sprožil se je tudi VHF alarm. Recimo temu tako. Po imenu nas pokličejo. Ja Mala, ja kaj pa ti počneš sredi tega širnega morja, si se morda izgubila? Hmm, ne mi se nismo, so se morda oni, da razmišljajo v to smer? Če ne bi imel AIS, nas verjetno še opazili ne bi, tako pa polagajo toliko skrbi za našo usodo. Še en dokaz več, da veliki spremljajo AIS B in da ne ignorirajo pleasure craft. Sicer pa niti niso tako veliki, skoraj enaki so kot mi. Mi imamo šestintrideset, oni pa šestotrideset čevljev, razlike je le za črko ali dve. Kakorkoli, malo počvekamo in izvemo, da smo po treh tednih prvo plovilo, ki so ga srečali in na poti bodo še nadaljna dobra dva tedna. Toliko o gužvi na oceanih in toliko tudi o naših dolgih etapah...

Izgubili da smo se... Smešno! Kako sploh lahko pomislijo na kaj takega? Za navigacijo sploh ne potrebujem nič drugega, kot le toplomer. Samo, da smo prečkali ekvator, spet je morje toplejše. Danes sva namerila dobrih 28 stopinj. Kot se je od Markizinih otokov do ekvatorja hladilo, se od ekvatorja dalje segreva. Pol stopinje Celzija na stopinjo zemljepisne širine. Kdo bi to razumel?

Za kosilo in večerjo pa chili con carne.

In vem, kdo je umoril Daisy. Mlekar je bil. In to že davnega leta 1939. Res dobro, da včeraj ni bilo konec sveta. Nikoli sicer ne bi izvedel tega tako pomembnega podatka, ki je bil razkrit v Cold case, sezona 4, epizoda 12. Vidi se, da je danes elektrike na pretek.

23. december 2012, nedelja**Iles Marquises - Hawaii Islands (7. dan)**

Noč je bila grozna. Od polnoči dalje imava NE pasate, kar je lepo. Manj lepo je, da imava še vedno nevihte. In to pošteno število. Vetra je tako med 4 in 6 Bf. Naključno. In smer je tudi iz vseh vzhodnih kvadrantov, kakor vetru paše. Celo noč skoraj ne zatisnem očesa. Zjutraj mi zgleda, da smo končno zapustili ITCZ, upam. Še tok mora obrniti svojo smer in via Havaji.

Tok se obrača še cel dan in se ne obrne. Tudi nevihte so še. Pravzaprav je cel dan ena sama nevihta. Največja je trajala slabi dve uri in ves ta čas je bilo vetra 7 Bf, kake pol ure celo 8 Bf, gale force (v prevodu: 35-40 kt). V pavzah med temi nevihtami pade veter na 5-6 Bf in občutek imam, kot da smo padli v bonaco. Tako mirno in tiho je vse... Jadrovja je zunaj vsega skupaj nekaj kvadratnih metrov (glavnega je po bumu meter in pol, genove po spodnjem robu dva, morda dva in pol metra), precej manj, kot je površina ostalih, vetru izpostavljenih delov barke. In tako vreme nama napovedujejo vse do Havajev. Vmes nekaj časa še več vetra. Ma, saj veter niti ni problematičen, bolj je to val, ki se vali z boka, je strm in visok nekaj metrov. Malo neusmiljeno rola. Za povrhu je napredovanje počasno. Ne glede na neomejene količine vetra je val tisti, ki preprečuje hitro plovbo. Če barko spustim preko sedmih vozlov postane na valu tako nestabilna, da je samo vprašanje časa, kateri val jo obrne v veter in spotoma še položi na bok. Šestica je tisto, kar zagotavlja kolikor toliko varno plovbo. In pred nama je zvečer še natančno 1000 milj.

Življenje v takih pogojih ni najbolj prijetno. Težava se začne pri kuhanju. Kakšne kulinarične umetnosti odpadejo, prehranjevali se bomo s pašto in podobno enostavno hrano. Pomembno je, da jeva nekaj toplega, pa četudi iz skledčke na kolenih. V eni izmed "F5 bonac" si Vesna uspe celo oprati lase, kar v njenem primeru pomeni manjši projekt. Ampak, če sva pa včeraj že naredila vodo, je to treba izkoristiti. Delam lahko le leže v zadnji kajuti, v kokpitu ni šans. In leže se lahko gleda tudi televizijo. Bog ne daj, da bi crknu televizor...

24. december 2012, ponedelj**Iles Marquises - Hawaii Islands (8. dan)**

Ponoči smo našli severno ekvatorialni tok. Kak vozel in pol ga je in teče - točno proti Havajem. Aleluja! Spet vidim luč na koncu tunela.

In ponoči smo našli tudi ribiče. Tokrat je bil radar brez bistvene pomoči. Vala je preveč in 45 metrska ribiška barka od daleč pač zgleda kot val. Radar jo malo vidi, malo ne vidi. Zato jo pa precizno pokaže AIS. In zapiska. Zapiskal je verjetno tudi njim. Vsaj meni je tako zgledalo. Dve milj pred nama so se naenkrat ustavili in z močnimi reflektorji svetili proti nama. Kitajčki. Tega manevra res nisem razumel, so morda mislili, da bodo v temi na tak način videli ladjo? No, po nekaj minutah je na krov očitno primarširal (v te namene zbujen) kapitan, pogledal na instrumente in plovbo so nadaljevali tako, kot je treba. Na slabo miljo smo se srečali.

Radar sem kasneje kar izklopil. Nič ne pomaga. Preveč false alarmov je. Manjše ladje pa itak ne zazna. Odkar mi je Reini svetoval uporabo aktivnega radar detektorja, resno razmišljam, da bi ga nabavil. Fant je dvakrat obplul svet in večinoma je edini (mornariški) član posadke. Podobna situacija, kot jo imam sam. Take nasvete gre upoštevati.

Življenje je možno le še v podpalubju, pa še to v glavnem v ležečem položaju. Kokpit zalivajo valovi, razgled je in razgleda ni. Valovi so visoki kake štiri metre. In to ni dolg položen oceanski val. Val je strm, gnan z vetrom, ki piha tukaj in sedaj. Mala prvič pluje v takih pogojih. Dopoldne imava do Hila na Big Islandu še 900 milj, najina VMG pa je med 7,5 in 8 vozli. Še pet dni...

25. december 2012, torek**Iles Marquises - Hawaii Islands (9. dan)**

Val, ki se je včeraj samo stopnjeval in ga je bilo proti večeru občasno tudi do prvega križa (maximum wave height je bil torej okoli 6 m), se je ponoči vnesel. Hja, tole je spet spodobnih nekaj metrov, ono včeraj popoldan ni bilo človeško. Ko sem z vrha vala pogledal proti zahodu in se je morje svetlikalo v večernem soncu, me je pogled spominjal na rahlo valovito smučišče. Prav lepo bi se že dalo diliti. Haluciniram?

Veter ponoči je bil več ali manj konstantnih 5-6 Bf, moja močno skrajšana jadra in izgubljeni severnoekvatorialni tok pa imajo za rezultat padec hitrosti na dobrih 6 vozlov. Ni kaj, danes sem dodal nekaj kvadratov na jamboru in spet plujemo malo pod hitrostjo trupa. Več si ne upam, še tako nas vsake toliko časa kak malo večji val zaorca. Smo pa že toliko priintalni na sever, da računam na vetrove nad kotom 90 stopinj. To je pa tudi nekaj.

Vsako noč ujamemo v kokpit nekaj rib in jih tudi takoj vrnemo nazaj v njihov svet. Res, ampak res, smrdijo. Če se kaj umiri in če Vesno prepričam v mesarska opravila, pa morda celo kaj vlečeva za sabo. Nazadnje sva še pred Markizinimi

otoki. Kakšen yellow fin v kokosovem mleku bi se prilegel...

*tako močno je pljuskalo, da smo imeli celo znotraj
sprednjega biminija ribe; itak, da je sol zalivala moj zeliščni
vrt in je šlo vse v maloro*

26. december 2012, sreda

Iles Marquises - Hawaii Islands (10. dan)

Veter je že nekaj dni več ali manj enak, 6 Bf. Včasih pade na 5 Bf, ob nevihtah se dvigne na 7 Bf. Prav nič prijetno. Včeraj je bila za kosilo pašta in danes enako, tortelini. I meni težko, jajoj! Malo težje mi je zaradi kave. Ko sem jo zjutraj kuhal in je voda ravno zavrela, je priletel eden tistih ubijalskih valov, ki se zgodijo nekajkrat na dan in barko položijo na bok. Tudi ta je bil tak. Le da je položil tudi džezvo kropa in vsebino poslal direktno po moji goli desni nogi. Kaj bi djal. Peče in boli in noga je cela mehurjasta. Zdravila ni, pravijo, čas je edini zdravnik in do ohceti naj bi bilo vse dobro. Vendar se ne damo! Resnih zdravil nimamo, zato se lotimo domače lekarne. Malo preverimo, kaj bi bilo dobro za regeneracijo kože. B vitamin, menda. Hmmm, saj tega pa imamo! In iz bunkerja roma v hladilnik paket Coors Light.

Dan tako mine bolj ali manj v oteženem gibanju in ležanju z računalnikom (za delo, ne za zabavo!) na zdravi nogi. In redkimi sprehodi na palubo, da malo preverim situacijo. Do večera, ko je na sporedu kino in pekarna. Tale breadmaker dela čisto spodoben kruh, ki se ga ne bi sramovala niti pekarna. In sigurno je boljši, kot katerikoli, ki ga bova lahko kupovala v Združenih državah. Razen, če je na Havajih drugače, v kar pa močno dvomim.

27. december 2012, četrtek

Iles Marquises - Hawaii Islands (11. dan)

Opeklina se je izkazala za ne najbolj milo. Noga je mehurjasta in rdeča. Ne zgleda najlepše. Nekaj bo potrebno storiti, nujno je začeti z zdravljenjem. Terapija je jasna, itak so na voljo le naravna, ljudska zdravila. Alternativna medicina. Zdravo zdravljenje po zdravi naravni poti. In še na kak način bi lahko opisal terapijo z injiciranjem B vitamina v telo. Lahko bi jo poimenoval tudi bolj kumštno, recimo metoda CLOI (Coors Light Oral Injection). Kakorkoli, po hrani (beri: večkrat dnevno) po novem redno popijem svojo dozo arcnij. Dobesedno. Vse za zdravje!

Veter ostaja konstanten na 5-6 Bf. Tok tudi. Konstantno na 0 vozlih, vendar na srečo v pravo smer. Ah, ja... Na ta tok sem krepko računal, v vseh publikacijah je omenjan. In ostali tokovi so bili kot se šika. Samo tistih takrat nisem potreboval toliko, kot tega sedaj. En dan smo ga imeli in potem konec. Od pristanka v soboto dopoldan sem se že poslovil, če prispemo do noči, bomo dobri. Trajbat moramo dan in noč skoraj na teoretični hitrosti trupa, kar je pa v danih valovih precej rizikantno in težko izvedljivo. Barke namreč ne upravljam sam, avtopilot pa ne štima jader. Zaenkrat na žalost še ne. In če ne bi bilo neviht s spremenljivimi vetrovi, bi še nekako bilo, tako pa...

Sem pa zato poklical na CBP (kdo bi to razumel: Customs and Border Protection, iznajdba od 9/11 dalje) in se z Georgom zmenil za clearance v nedeljo dopoldan. Bo prišel v službo samo zaradi nas. Lepo. Le to ne vem, koliko me bo zabava stala. A vseeno bolje, kot en dan čakati na barki. Je bil mojster vidno olajšan, ko sem mu zatrdil, da imava vize v pasoših. Ne vem kam bi me sicer poslal, najbližje neameriško kopno je dobrih 1000 milj oddaljen Božični otok.

28. december 2012, petek

Iles Marquises - Hawaii Islands (12. dan)

Veter je padel na 4 Bf, tok se je povečal za celih 100%, še vedno je 0 vozlov. Rezultat je mirnejša plovba s polnimi jadri in rahlo manjša hitrost. Ker je za nocoj napovedano še manj vetra in predvsem bo iz krmne smeri, se bojim da jutri ne priplujeva podnevi. Škoda. Ampak, dajmo se presenetiti. Morda se pa jutro od nikoder čudežno pojavi tisti tako pričakovani zahodni tok in nama doda kak vozliček. Morda. Upati ni greh, mar ne?

Vzhodni Pacifik 2012

Pacific

29. december 2012, sobota

Iles Marquises - Hawaii Islands (13. dan)

Edina stalnica zadnje dni je tok. Pa še ta ne čisto. Vsake toliko se obrne nam v škodo. Ne za veliko, a vendar. Ker je šel tudi veter počivat, bomo pristali šele ponoči. Pa še to le, ker sem pod otokom pognati motor. Zadnjih nekaj deset milj tako zmotosailava. In spečeva kruh. In gledava Kilaueo, aktivni ognjenik, kako se dviga nad oblake. In za njim je Mauna Loa. Danes je pravi dan za ogleda, ker ni vetra. Vrhovi tako niso zaviti v meglo. Ma, saj bo še kak tak dan...

Ko vplujemo v ameriške teritorialne vode, Mala napolni 20.000 milj. Toliko jih je naredil tudi kapitan Nemo. Samo, da on pod vodo. Midva se ob desetih zvečer sidrava lepo nad vodo v popolnoma mirnem mandraču. Končno bomo spali, kot v mirni marini.

Ko sem malo pomeril track na ploterju, sem ugotovil, da sva v trinajstih dneh preplula preko 2150 milj, kar pomeni 165 milj dnevno. V povprečju preko dveh tednov! To je za 11 metrsko barko odličen rezultat. Ko pogledam v Landfalls of Paradise, pacifiško krizersko biblijo, so za to razdaljo zabeleženi rezultati med 14 in 21 dnevi. Ni kaj, popravljati bodo morali cifre, fantje, popravljati. Bravo Mala! Torej rezultat prejšnjih etap le ni bil naključen. Povsod sva bila hitrejša od podatkov, ki so mi dostopni. In to midva, tako majčkena! No, z Reinijevim 12 metrskim trimaranom se ne moremo meriti, jasno. On dela po 280 milj dnevno. Kakorkoli, s hitrostjo Male sem več kot zadovoljen. In če pomislim, da sem imel pri odločitvi za majhno barko predvsem in samo pomislek o času plovb. Kako mimo sem pihnil! In pri vsem tem je potrebno vedeti, da se posadka sploh ne ukvarja z jadranjem kaj več kot toliko, da nastavi instrumente in jih le preveri nekajkrat na dan. In to pomeni, da vozimo večinoma precej pod možno, še varno hitrostjo. Če bi bila dirkaško nastrojena in bi se menjavala pri uravnavanju smeri in jadrovja, bi mirno priplula dan prej. Lahko bi računal na blizu 180 milj dnevno. Vsak dan!

otok pred nami....juhej, končno !

...pa je sonce zašlo, pa smo še kar otok gledali ...

pozicija in stanje ob pristanku na Big islandu

Vzhodni Pacifik 2012

Hawaii

30. december 2012, nedelja

Hilo, Big Island

Ob devetih naj bi prišla na barko oblast. Prestaviva se na pomol, da se lažje vkrcajo. Pa jih ni. Malo počakam in nato pokličem na Georgeovega mobilca. Najprej se javi, pa kao ne sliši. Naslednjič je tajnica. Ah, ja. Mislim, da je pozabil na nas.

Danes pač še ne bova vstopila na ozemlje Združenih držav, to je sredi dneva že jasno. Zaprta sva za ograjo, varnost tukaj je zelo dobra, celo tako dobra, da se v beli svet lahko s pomola odpeljeva le z dingijem na sosednjo plažo. Kreteni! Najprej jadikujeva, da nama bo dolgčas za to ograjo, na koncu pa komaj čakam, da se gosti spravijo domov. Da grem lahko spat. Najprej sva imela na barki pilota, domorodca in ko je on odšel, ga je zamenjal sosed, Američan. Veliko sta nama povedala o otoku in običajih tukaj. Predvsem o običaju, da se novo leto praznuje doma in da ni nobene žurke v centru. Kreteni!

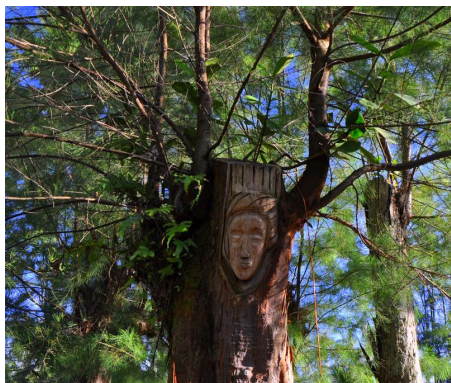
Jutri pa najprej v boj z oblastmi!

kakšne gužve ni videti v pristanišču

močno rozasti laski rastejo na eni vrsti drevesa in ko to pade na tla je lepa popestritev trave

umetniki ustvarjajo kar na živih drevesih - ta je bil v pristanišču; neverjetno !

31. december 2012, ponedelj

Hilo, Big Island

Ponoči je deževalo. Tih, miren dež je začel že sinoči, ko smo sedeli v kokpitu in klepetali. Spalo se je odlično. Temperature so idealne, 24 stopinj. Zrak in voda. Jutro je sončno in lepo. Cel dan je potem v tem stilu. Danes imava kar nekaj opravkov, nabaviti net in avto in se razgledati po mestu. Ampak. Najprej morava obdelati oblasti.

Georga, jasno kot beli dan, ob devetih (dan kasneje, kot dogovorjeno) ni bilo. Pa kličem v office in imajo vključeno tajnico. Pa na mobilec in - se javi. Takoj pride. In pride. Odpeljeva se v njegov office, ogromni prostori, straši. Še posebej, kadar ni Georga, ki je edini zaposleni. Vsaj tako meni vse skupaj zgleda. Kakorkoli, vstop je narejen hitro in brez kakršnega koli zapleta. Še do harbormastra in bo. No, to je malo bolj zapleteno. Plačati je potrebno privez in to se naredi tako, da se gre na pošto, banko ali podobno ustanovo, kjer se vplača money order in se to prinese nazaj. Ok, bom šel. Samo ne peš, najprej greva po avto.

No, tu se zaplete. Ultra high season in avtov ni. Pika. V petek, pravijo, bi morda lahko kaj dobila. Hmmm... Ne obupava in iščeva dalje. Nič. Do letališča bo treba, do tja je pa peš - daleč. Zelo daleč. Ampak, ker sva vztrajna, ob dveh končno sediva v neskončno lepem in dragem avtu. Edinem, ki je še bil na voljo. Vse je v usnju, knofov pa, da jih ne uspem prešteti. In del opreme je tudi turistični vodič, ki glede na GPS pozicijo lepo pove, kaj je tam za videti. Svojo govoranco prekine le, ko mora povedati, da je potrebno zaviti levo ali desno. Bravo! Ampak. Tole je celo dražji najem, kot najem one kripe na Rapa Nui. Sto petindvajset evrov na dan!

No, avto imava, sedaj je najprej potrebno nabaviti net. GPS navigacija naju zanesljivo pripelje do shopping kompleksa in po nekaj try and fail poskusih le najdeva trgovino enega izmed operaterjev, ki nudi točno to, kar midva iščeva. In to pol minute preden trgovino zaprejo. Cena je simbolična, vsaj če primerjam s Francosko Polinezijo. Več kot desetkrat ceneje. Še žavbice in obliže za moje opekline v bližnji lekarni kupiva in turizem se lahko začne.

Pozna sva in prav daleč ne bova šla. Hilo si ogledava in nekaj obale in noč bo. Meni je pokrajina končno spet všeč. Ok, mesto je nezgravžno ameriško, ceste so gospodarji pokrajine, ampak tam, kjer imajo pa državne parke, tam je pa lepo. Tipično ameriško. In tipično ameriško so parki zrihtani tipi-topi, kot iz škatlice. Neprehodna džungla z rekami in slapovi. Divje in lepo.

In ko se tako vračava od enega izmed slapov, pobereva štoparja. Štoparja v Združenih državah? To morata biti čudna kalibra, takih običajno ne srečaš tu. Fant in punca sta študenta. Pa klepetamo in skoraj smo že prišli do njune izstopne postaje, ko tako mimogrede punca navrže, da je iz Slovenije (skoraj doda oni klasični dodatek, da najbrž itak ne veva, kje da to je). Hej! Pogovor se nadaljuje v slovenščini, jasno, in kaj kmalu ugotovimo, da je to naša bivša sosedka, iz Ljubljane, točneje iz Novih Jarš in še točneje iz sosednjega bloka. Punca študira v San Franciscu in za dva tedna sta s fantom priletela malo na počitnice. Kako majhen je ta svet. Tradicionalno se torej za vsak Silvester srečamo s Slovenci. Lani smo se z Davidom in Katjo, letos z Reo. Zanimivo. In s kom se bomo drugo leto?

Še na večerjo. Za predjed se zaletimo. Ok, dotaknemo na parkingu. Meni se ne pozna nič, teta v drugem avtu pa je našla praskico na odbijaču (ki je po vsej verjetnosti tam že bila). Primer za zavarovalnice. Pa kliče policijo in v minutki so na parkingu 4 (z besedo: štiri) policijski avtomobili. Hmmm... Itak škode ni, zavarovano je vse in policaji se bolj ali manj muzajo. Malo še poklepetamo z njimi (ne res ni žura v mestu, če bi bil, pravijo, bi mi to sigurno vedeli).

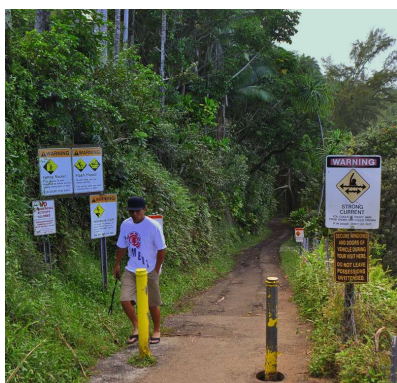
Silvestrski večer mine delovno. Če hočemo jutri flankirat naokoli (in to hočemo), moramo danes narediti vse, kar je potrebno postoriti preko novega leta. Letos tega ni malo. Prazniki bodo kratki, ne glede na to, da smo v firmi uvedli kolektivni dopust 2. januarja. Če je bil to praznik vse moje življenje, naj tako tudi ostane! Haugh, ich habe geschprochen!

pred trgovino

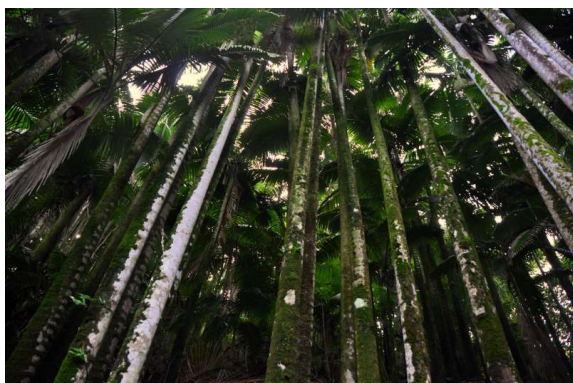
registrska tablica otočja Hawaii ... mavrice je veliko videti zelo pogosto na različnih koncih

pred vstopom na plažo je nešteto tabel kako vse nevarno je ... tipično ameriško

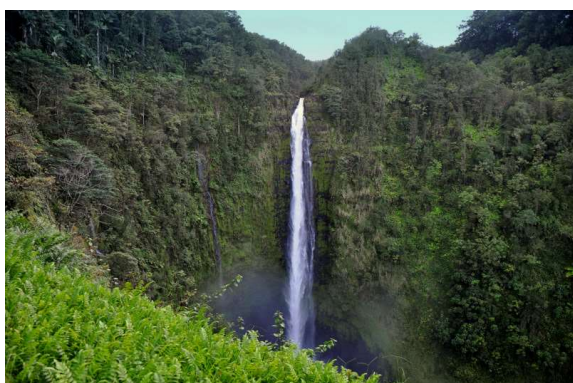
v zalivu valovi močno butajo v skale

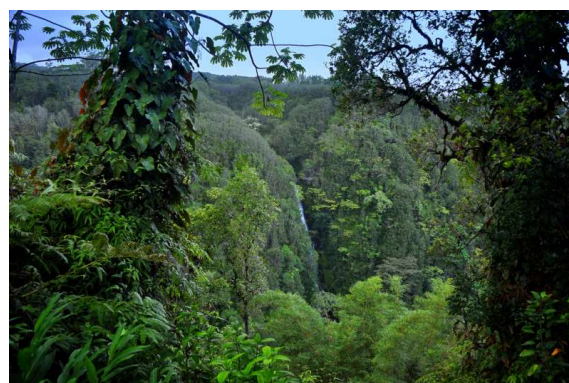
skozi gosta drevesa svetloba komaj pokuka

kopanje res ni priporočljivo deskanje... to pa !

Akaka slap - 110 m visok

Kahuana slap - 91 m

rainbow slap - ko se iz dveh koncev združi v en slap

malo rožic, ki sem jih videla ob obali